

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

υπινστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομὰν ἀρχόνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανυτῆα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Δεκεμβρίου 1900

Ἔτος 22^{ος}. — Ἀριθ. 50

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 407.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

ΤΟ ΥΔΩΡ ΚΑΙ Ὁ ΑἶΡ

«Πλησιάζομεν, Κωστάκη μου, εἰς τὸ τέλος τοῦ τρέπου κατὰ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ἡ Γῆ μας· τὸ ὕδωρ καὶ ὁ αἶρ εἶνε τὸ τελευταῖον ὑπόλοιπον τῆς μικρᾶς κοσμικῆς σφαίρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔγινεν, ὑπόλοιπον, τὸ ὁποῖον δὲν κατεπόθη εἰς τὸν τάρταρον τοῦ στερεοῦ φλοιοῦ. Δὲν θὰ σοῦ κάμω λόγον διὰ τὰς θλας, αἱ ὁποῖαι εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν στερεὸν φλοιὸν ἐν τετηκυῖα καταστάσει φυλακισμένα ἐκεῖ καὶ δὲν ἐξέρχονται παρὰ μόνον κάποτε ἀπὸ τοὺς κρατῆρας τῶν ἡφαιστείων, ὅπως ἀμέσως στερεοποιηθῶσι· δὲν θὰ σοῦ κάμω δὲ λόγον δι' αὐτάς, ἐπειδὴ δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴν τῆς σφαίρας μας.

Πολλὸ καλὰ γνωρίζεις, ὅτι τὸ ὕδωρ εἶνε ὑγρὸν καὶ ὁ αἶρ ἀέριον, τώρα, εἰς τὴν σημερινὴν θερμοκρασίαν τῆς Γῆς· διότι κανὲν σῶμα δὲν εἶνε στερεόν, ὑγρὸν ἢ ἀέριον ἀφ' αὐτοῦ· ὅτε ἐπὶ παραδείγματι ἡ θερμοκρασία τῆς Γῆς ἦτο πολὺ ὑψηλὴ, δὲν ὑπῆρχεν ἐπ' αὐτῆς οὐδεμίαν σταγὼν ὕδατος, καὶ ἂν πάλιν ἡ θερμοκρασία αὐτῆς καταβῆ κάτω τοῦ μηδενικοῦ, ὅλον τότε τὸ ὕδωρ θὰ γίνη στερεόν, δηλαδὴ πάγος. Ἐὰν δὲ πάλιν καταβῆ ἡ θερμοκρασία εἰς τοὺς 100 βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, τότε ὅλον τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸν ἀέρα θὰ γίνη ὑγρὸν. Καὶ αὐτὸς ὁ αἶρ, ὁ ὁποῖος μένει ἀκόμη ἀέριον εἰς τὴν θερμοκρασίαν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ γίνεται ὑγρὸν, καὶ αὐτὸς ὁ αἶρ ρευστοποιεῖται ἂν αὐξηθῆ τὸ ψύχος, καὶ ἐπὶ τέλους ὅσον τὸ ψύχος γίνεται περισσότερον, μεταβάλλεται εἰς στερεόν σῶμα. Εἰς αὐτὸ τὸ ψύχος ὅλα τὰ σῶματα γίνονται στερεά, τίποτε δὲν μένει ὑγρὸν.

— Μπρσοῦ, Νίτσα μου· μ' ἐπάγωγες μὲ τὸ ψύχος σου. Ἀλλὰ πόσος εἶνε αὐτὸς ὁ αἶρ, ὁ ὁποῖος τελευταῖος

ἀπὸ ὅλα τὰ σῶματα γίνεται στερεός; — Ὁ λογαριασμὸς εἶνε εὐκολός.

Τὸ βάρος ὅλου τοῦ ἀέρος τοῦ συσπειρωμένου ὑπερῶν τῆς κεφαλῆς μας, εἶνε 10, 000 χιλιόγραμμα εἰς στρογγύλον ἀριθμὸν ἐπὶ ἑκάστου τετραγωνικοῦ μέτρου τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς· ἐν τετραγωνικὸν χιλιόμετρον ἰσοῦται πρὸς ἕν ἑκατομύριον τετραγωνικὰ μέτρα, καὶ ὅλη κληρος ἡ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς εἶνε 510 ἑκατομύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα. Κάμε σύ πλέον τὸν λογαριασμὸν, καὶ θὰ εὐρῆς εὐκόλως τὸ βάρος ὅλου τοῦ ἀέρος.

Καὶ διὰ νὰ κάμης τὴν σύγκρισιν, μάθε ὅτι ἡ Γῆ μας, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε, δὲν ζυγίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ 5 ἑπτὰκις ἑκατομύρια χιλιόμετρα!

— Εἰμπορεῖς νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς διαφορετικὰ, Νίτσα μου;

— Φαντάσου ὅτι ἡ γῆνὴ σφαῖρα καλύπτεται ὀλόκληρος ἀπὸ ὕδωρ βάθους 11 μέτρων. Ὅσον βάρος ἔχει αὐτὸ τὸ ὕ-

δωρ, τόσον βάρος ἔχει ἡ ἀτμόσφαιρά μας. — 11 μέτραν ὕδωρ· αὐτὸ εἶνε εὐκόλον νὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι. Πῶς ἄμως κατάρθωσαν νὰ εὐρουν ὅτι τόσον βάρος ἔχει ἡ ἀτμόσφαιρά μας;

— Θὰ σοῦ εἶπω ἄλλοτε τί εἶνε ἡ ἀντλία καὶ τὸ βαρόμετρον. Θὰ ἴδῃς τότε, ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν ἀνέρχεται περισσότερον ἀπὸ 11 μέτρα εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας, καὶ ὅτι τὸ βάρος αὐτῆς τῆς στήλης τοῦ ὕδατος ἰσορροπεῖ τὴν πῆσιν τοῦ

ἀέρος. Ὅτι συμβαίνει εἰς τὴν ἀντλίαν συμβαίνει καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἰδοὺ ἄλλο παράδειγμα διὰ νὰ πεισθῆς ὅτι τὸ βάρος πράγματι τοῦ ἀέρος ἀναγκάζει τὸ ὕδωρ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸν σωλῆνα τῆς ἀντλίας· ὁ ὑδράργυρος εἶνε δεκατέσσαρας φορὰς καὶ ἡμίσειαν βαρύτερος ἀπὸ τὸ ὕδωρ, καὶ ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου, τὴν ὁποίαν ἰσορροπεῖ τὸ βάρος τοῦ ἀέρος, εἶνε δεκατέσσαρας φορὰς καὶ ἡμίσειαν μικρότερα.

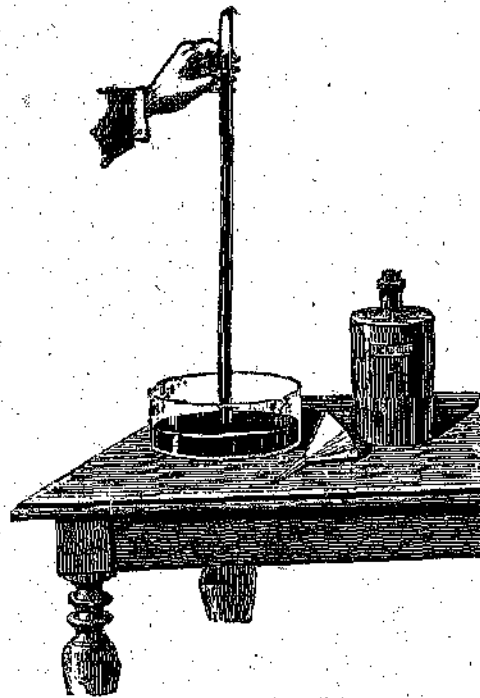
Ἐὰν ἀντικαταστήσῃς τὸ στρώμα τοῦ ὕδατος τῶν 11 μέτρων μὲ στρώμα ὑδραργύρου 76 δακτύλων, θὰ ἔχῃς πάλιν τὸ βάρος τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει.

— Πόσον ὠραῖον εἶνε, θεῖτα, νὰ ἔχῃ μετρηθῆ τὸ βάρος τοῦ ἀέρος ὅπως μετρεῖται τὸ βάρος μιᾶς ὀκτῆς βουτύρου! Θὰ μοῦ εἶπῃς τώρα πόσον εἶνε τὸ βάρος τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς γῆς;

— Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ τὸ εἶπω· διότι γνωρίζομεν μὲν ὅτι τὰ ὕδατα καλύπτουν σχεδὸν τὰ

τρία τέταρτα τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, καὶ ὅτι εἰς μερικὰ μέρη ἔχουν 8 ἕως 10 χιλιάδας μέτρα βάθος, ἀλλὰ τὸ βάθος τοῦτο τῶν ὑδάτων εἶνε πολὺ μεταβλητὸν καὶ δὲν ἐμελετήθη ἀκόμη ἀρκητὰ ὅπως λάθωμεν τὸν μέσον ὅρον.

Ἐπειτα, ὅλον τὸ ὕδωρ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν θάλασσαν, οὐδὲ εἶνε κἂν ὅλον τὸ ὕδωρ εἰς ὑγρὴν κατάστασιν· ἔχομεν τοὺς παγετώνας ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων καὶ τοὺς πολὺ ἐκτεταμένους πάγους ἐπὶ τῶν

Ἡ στήλη τοῦ ὑδραργύρου τὴν ὁποίαν ἰσορροπεῖ τὸ βάρος τοῦ ἀέρος. (Σελ. 413. στήλ. γ.)

δύο πόλων έχομεν ακόμη τὸ ὑπόγειον ὕδωρ τὸ συσσωρευμένον εἰς ὑπογείους κοιλάδας καὶ τὸ ὕδωρ τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, τὸ ὅποτον δὲν εἶνε πολὺ συγκρινόμενον πρὸς τὸ ὕδωρ τῶν θαλασσῶν, εἶνε ὅμως καὶ αὐτὸ ἀρκετὸν.

— Ἀλήθεια, θέτσα, ἀφοῦ τόσοι ποταμοὶ χύνονται διαρκῶς εἰς τὴν θάλασσαν, μερικοὶ μάλιστα πολὺ μεγάλοι, ἔπως ὁ Ἀμαζόνιος, πῶς δὲν ὑπερχεῖλιζει ἡ θάλασσα;

— Ἡ θάλασσα διαρκῶς ἐξατμίζεται, πρὸ πάντων δὲ εἰς ὅσα μέρη θερμαίνεται περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιον, καὶ τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἀνέρχεται ὡς ἀτμός εἰς τὸν ἀέρα καὶ σχηματίζει τὰ νέφη ἀπὸ τὰ νέφη πάλιν γίνεται ἡ βροχὴ, ἡ ὁποία διὰ τῶν ποταμῶν χύνεται εἰς τὸ μέγα δοχεῖον τοῦ ὕδατος, τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξητμίσθη. Καθόλου λοιπὸν δὲν εἶνε παράδοξον ὅτι δὲν ὑπερχεῖλιζει ἡ θάλασσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς ποταμούς, οἱ ὅποιοι χύνονται διαρκῶς εἰς αὐτήν.

— Ἀφοῦ ὅμως εἶνε τὸ ἴδιον ὕδωρ, διατί τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρὸν καὶ τῶν ποταμῶν γλυκὺ;

— Κατ' ἀρχὰς ὅτε τὰ ὕδατα βράζοντα κατῆλθον ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιραν, παρέστυρον μεθ' ἑαυτῶν καὶ οὐσίας διαλυμένας εἰς αὐτὰ, ὅπως ἡ σάκχαρις εἰς ποτήριον ὕδατος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποχωρισθῶσιν ἀπὸ τοῦ ὕδατος. Ἡ σπορὸν δαιωτέρα ἀπὸ αὐτὰς τὰς οὐσίας ἦτο τὸ μαγειρικὸν ἅλας, τὸ ὅποτον εἶνε ἐνωσις χλωρίου καὶ νατρίου—ἀν ἐνθυμησῶμαι ἀπὸ χθὲς αὐτὰ τὰ σώματα, — ἀναμειγμένον μὲ ἰώδιον καὶ βρώμιον.

— Καλὰ, Νίτσα! πιστεύω ὅσα μοῦ λέγεις, ἀλλὰ πῶς κατάρθωσαν νὰ μάθωμεν ὅ,τι ἔγινεν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν;

— Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἐνοήσῃς, τὸ ἰώδιον καὶ τὸ βρώμιον εὐρίσκονται εἰς τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ὅπως καὶ τὸ μαγειρικὸν ἅλας, ἐνεκα τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἶνε ἀλμυρὸν. Πότε ἄλλοτε ἦτο δυνατόν ν' ἀναμιχθῶσιν αὐτὰ τὰ σώματα μὲ τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθωσιν;

— Ὅταν λοιπὸν τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ἀτμούς καὶ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἀέρα, ἀνέρχεται μόνον, ὀλομόνταρον, καὶ ἀφίει εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι εὐρίσκειται διαλυμένον εἰς αὐτήν. Ἀπλοῦστατα λοιπὸν, γλυκὺ ὕδωρ φεύγει ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ γλυκὺ πάλιν ἐπανέρχεται εἰς αὐτήν καὶ δι' αὐτὸ ἡ θάλασσα ὄχι μόνον δὲν ὑπερχεῖλιζει, ἀλλὰ καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀλμυρότητα.

— Ἦτο λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς ἡ θάλασσα τόσο ἀλμυρὰ ὅσον σήμερον;

— Ὅχι, ἄλλοτε ἦτο περισσότερο ἀλμυρὰ.

(Ἔπεται συνέχεια)
(J. Macé) Α. Σ. ΔΑΝΤΑΣΙΑΔΗΣ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος 786 σελ. 409)

Καὶ τώρα, μετὰ δώδεκα ὄλα ἐτη ἀναπολοῦσα τὰ μακρυνὸν ἐκεῖνο δράμα, ἡ τάλαινα γυνὴ λησμονεῖ τὴν Μοναχὴν τὴν ἀγίαν, καὶ μὲ ὀφθαλμούς πλήρεις μίσους, δὲν δύναται νὰ καταστείλῃ κραυγὴν ἀρὰς κατὰ τῆς κλεπτρίας τῆς εὐτυχίας τῆς, — τῆς θαλάσσης.

Ἡ καιταγὴς πρὸ μιᾶς ὥρας μαίνεται, καὶ πρὸ τοῦ ἰδίου παραθύρου τῆς ἡ Ἡγουμένη παρατηρεῖ ἀνήσυχος ὅτε μὲν τὸν οὐρανὸν, ὁ ὅποτος εἶνε καταμέλανος, ὅτε δὲ τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία κτυπᾷ μανιωδῶς ἐπὶ τῶν πλαγιῶν τοίχων τῆς Μονῆς. Ἀναπολεῖ φρικτωδῶς τὴν ἀποφράδα ἐκεῖνην νύκτα, καὶ τώρα τὰ χεῖλη τῆς ψιθυρίζουν δέσεις διὰ τοὺς δυστυχεῖς θαλασσοπόρους.

Αἶφνης, λέμβος τις ἐμφανίζεται καὶ κάμπει τὸ ἄκρον τῆς ἀκτῆς, κατευθυνομένη πρὸς τὸν ὀρμισκόν, τὸ ἴστιον τῆς κατέσχισμένον ἐχθῆσα, μετὰ πολλοῦ κρότου κατάρθωσε νὰ προσορμισθῇ. Στεναγμῶς ἀνακουφισθεὶς διέφυγε τὰ χεῖλη τῆς μοναχῆς, ὅτε εἶδε τοὺς ἐν αὐτῇ ν' ἀποβιδάζονται εἰς τὴν ξηρὰν. Ἦσαν δύο νέοι, χάριν κυνηγίου ἐλθόντες ἐκ τῆς ἀντιπέρας ἀκτῆς, καὶ ἐνεκα τοῦ καιροῦ ἀναγκασθέντες νὰ ζητήσουν ἄσυλον εἰς τὴν Μονήν, ὡς μὴ ὑπάρχοντες ἐκεῖ πλησίον κανενὸς ἄλλου καταφυγίου.

— Καλῶς ὄρισσατε, τέκνα μου, τοῖς εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἂν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ εἰσδοδος εἰς ἀνδρας, ἐν τοῦτοις δὲν εἰμποροῦμεν νὰ σᾶς ἀφήσωμεν ἔξω μὲ αὐτὸν τὸν κατακλυσμόν.

— Μόνον ἔως νὰ παύσῃ ἡ βροχὴ, ἀγία μητέρα μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἐνῶ ἡσπάζετο εὐγνωμόνως τὴν χεῖρα τῆς Ἡγουμένης.

Τοὺς ὠδήγησεν εἰς δωμάτιον ἐπέχον τόπαν αἰθούσης, ὅπου ὑπῆρχε καλὴ πυρὰ διὰ νὰ ζεσταθῶν καὶ νὰ στεγνώσων. Μία δὲ καλογραφαὶ τοῖς ἐκόμισεν ἔπειτα ἀνὰ ἐν κύπελλον τείου, ὅπως συνέλθωσιν.

Ἐκ τοῦ δωματίου τῆς, ἡ Ἡγουμένη ἠδύνατο νὰ βλέπῃ διὰ τῆς ἡμιανοικτου θύρας τοὺς δύο ξένους, οἱ ὅποιοι, καθήμενοι παρὰ τὴν πυρὰν, συνδιελέγοντο.

Καὶ οἱ δύο ἦσαν εὐαρέστου φυσιογνωμίας, ἀλλ' ὁ νεώτερος εἰκοσαετής περίπου, ξανθὸς καὶ εὐρωστός νεανίας, μὲ φαιοπρασίνοισ ὀφθαλμούς, εἴλκυσε περισσότερο τὴν προσοχὴν τῆς. Ἐσχέπετο, ὅτι ἂν ἐξῆ τὴν τὸ τέκνον τῆς, θὰ ὠμοίαζε πολὺ μὲ τὸν νέον τοῦτον, τοῦ ὁποίου θὰ εἶχε καὶ τὴν ἠλικίαν ἡσθάνετο δὲ ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ τὸν σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Πόσον θὰ ἀνησυχῆσουν εἰς τὸ σπῆτι σου, Ἄλεκο, ἔλεγεν οὗτος εἰς τὸν σύντροφόν του ὅταν σοῦ ἔλεγα νὰ φύγωμεν ἐνωρίτερα, δὲν μὲ ἄκουες.

— Οὐφ! δὲν μ' ἀφίεις, καυμένε, καλλίτερα νὰ συνειθίζω. Δὲν εἰξεύρεις πόσον σὲ ζηλεύω καὶ εἶσαι αὐτεξουσίος; αὐ δὲν ἔχεις κανένα εἰς τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ λέγῃ, πότε θὰ φάγῃς, πότε θὰ ἐξελεθῆς, πότε θὰ κοιμηθῆς, πότε.

— Εἶσαι τραλός, φίλε μου, ἐγὼ ἐδίδαξα ὀλην τὴν ἐλευθερίαν μου, τὴν ὁποίαν ζηλεύεις τόσο, καὶ δὲν εἰξεύρω τί ἄλλο ἀκόμη, διὰ νὰ εἶχα μίαν οἰκογένειαν, μίαν μητέρα νὰ περιμένῃ μὲ συγκίνησιν τὴν ἐπάνοδόν μου ὅταν λείπω, καὶ νὰ μὲ μαλῶνῃ κάποτε ὅταν κάμω ἀταξίας.

Ἡ Ἡγουμένη ἠγορτάτη ἀκροῦται τῶν τελευταίων αὐτῶν λέξεων τὴν συγκινεῖ βαθύτατα ὁ νέος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὡς αὐτῇ, δὲν ἔχει κανένα εἰς τὸν κόσμον.

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς, ἐξηκολούθησε, τὴν καλὴν μου μητερούλα, ποτὲ δὲν μ' ἐμάλωνα, καὶ ἦσαν τόσο ὠραία, πρὸ πάντων ὅταν ἐφοροῦσε ἕνα περιδέραιον μὲ φετύτικα κοράλλια, τὸ ὅποτον τῆς ἐχάρισα ἐγὼ μὲ τὰ πρῶτά μου χρήματα, ὅταν ἤμου ὀκατετής.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νεανίου ἐξέφραζον πολλὴν τρυφερότητα καὶ θλίψιν, ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα.

— Ἄν ἤμου ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου, φίλε μου, θὰ ἔκαμνα τὸν κόσμον ἄνω κάτω διὰ νὰ τὴν εὐρῶ, καὶ θὰ ἐπιτύγχανα!

— Ἀλλοίμονον! ἤρχισα ν' ἀπελπίζωμαι, διότι ἀφ' οὗτου ἀπέθανεν ὁ προστάτης μου, πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, καὶ ἡμπόρεσα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὰ μέρη αὐτά, εἰς οὐδὲν ἄλλο κατέγινα, εἰμὴ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀναζητῶ παντοῦ, εἰς ὅλας τὰς νήσους... ἀλλ' οὐδὲν κατάρθωσα καὶ ἤρχισα ἤδη ν' ἀπελπίζωμαι ὅτι ζῆ. Δὲν ἔχω καὶ πολλὰ τεκμήρια ἄλλως τε. Αἱ ἀναμνήσεις μου εἶνε τόσο ἀμυδραὶ δὲν ἐνθυμοῦμαι μήτε τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα, οὕτε τὴν νῆσον ὅπου ἐγεννήθην, διότι ὁ θεὸς πατήρ μου τίποτε καὶ αὐτὸς δὲν ἡμπόρεσε νὰ μάθῃ περὶ τῆς οἰκογενείας μου.

Ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα, ὅταν μὲ εὐρεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Αἰγαίου προσκεκλήμενον ἐπὶ τῆς ἀνεστραμμένης λέμβου μας, ἤμου ὡς παρὰ φρον ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς κοπώσεως. Καὶ ὅτε συνῆλθον, εἶχα χάσῃ ἐντελῶς τὴν μνήμην. Κατόπιν, σιγὰ σιγὰ, μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου, ἤρχισα νὰ ἐνθυμοῦμαι μερικὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος μου ἀλλὰ καὶ αὐτὰ συγκυμμένως.

Ἐνθυμοῦμαι ὅμως κάλλιστα, ὅτι εἶδα τὸν πατέρα μου πνιγόμενον, ἐνῶ προσεπάθει νὰ σώσῃ ἕνα δυστυχῆ ναυαγόν. Κατόπιν, μίαν ἡμέραν ἀκούσας τυχαίως ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τῆς μητρός μου. Ἡ Ἡγουμένη, ἀκροαμένη πάντοτε, κατέστη πελιδνὴ καὶ μολονότι οἱ πόδες τῆς ἐκλονίζοντο, διηρθύθη πρὸς τὴν αἰ-

θουσαν. Ἐλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ νεανίου μὲ τὰς τρεμοῦσας χεῖρας τῆς καὶ ἀτενίζουσα αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς:

— Πῶς σὲ λέγουν, τέκνον μου; ἠρώτησε μὲ φωνὴν σβεννυμένην εἶπέ μου ὅτι, σὲ λέγουν Πέτρον; δὲν εἶνε ἀλήθεια;

— Μάλιστα, μητέρα μου, ἀλλὰ πῶς! μὲ γνωρίζετε;

— Παιδί μου! εἶσαι τὸ παιδί μου! ἀνέκραξεν ἐξαλλός ἡ μοναχὴ καὶ μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ ἄλλο τι, ἐσφιγγέ μόνον τὴν προσφιλεῖ κεφαλὴν, ἐπαναλαμβάνουσα μὲσω τῶν δακρύων τῆς: Παιδί μου, χαμένο μου παιδί!

Ἐνῶ ἡ θάλασσα, κτυπῶσα τοὺς τοίχους τῆς Μονῆς, ἐφαίνετο ὅτι τῆς ἔλεγε:

— Βλέπετε; σοῦ τὸ ἔφερα πάλιν τὸ παιδί σου! σοῦ ἐπῆρα ἕνα νήπιον σχεδόν, καὶ σοῦ ἀποδίδω ἕνα ὠραῖον καὶ εὐρωστον ἄνδρα! Δὲν θὰ μὲ καταρῶσαι πλέον!

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

(Ἐκ τοῦ Ἡμερολογίου Σκόκου τοῦ 1901.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΚΙΝΕΖΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἐγὼ ἐμπρὸς μου πελώριον ἄσπρον, ἀπὸ ἐξακόσιας πούλαχιστον μεταφράσεις τοῦ Κινεζικοῦ ποιηματίου, τὸ ὅποτον ἐδημιούρη εἰς τὸ 39 σὺλλάδιον. Ἄστειλα σχολία, κινεζικὰς εἰκόνας, τραγουδάκια, χίλια δὴ σπολῖδια εὐρίσκει κανεὶς εἰς τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα αὐτὰ χειρόγραφα. Νὰ ἡμποροῦσα νὰ τα στείλω εἰς τὴν Κίνα; Νὰ τὸν τρόπον διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν δυσθυμίαν τοῦ ἐ καίμενος ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ἀρρωστὸς υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ!... Ἀλλὰ σᾶς το λέγω, ἀπὸ ὅλους δὲν θὰ ἔμενον εὐχαιροτημένους.

Ἄλλο ἐνόησα μὲν, ὅτι τὸ καίμενον ἀναγινώσκεται ἂν το βάλωμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην, ἀλλὰ ἐδιάβασαν τοὺς στίχους ἀνάποδα—ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸν τελευταῖον,— ἡ ἠρκέσθησαν μόνον νὰ τοὺς ἀντιγράψουν, χωρὶς μεταφράσιν, αὐτοὶ δὲν ἠξεύρου ἀρκετὰ... Κινεζικά.

Ἄλλο πάλιν μετέφρασαν τὸν apothicaire ἀ π ο θ η κ α ρ ι ο ν (!) καὶ τὸ mine plantureuse ἀ φ θ ο ν ο ν π ρ ὶ σ ω π ο ν (!!) καὶ τὸ μέγε μ ἄ λ ι σ τ α, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, αὐτοὶ δὲν ἠξεύρου ἀκόμη ἀρκετὰ Γαλλικά.

Ἄλλο τέλος μετέφρασαν τὰς λέξεις μίαν-μίαν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄφρασαν τὰς φράσεις ὅπως ἔχουν, δηλαδὴ γαλλικὰς, καὶ τὸ « humeur un peu moins chagrine » παραδείγματος χάριν, τὸ μετέφρασαν « διάθεσιν ὀλίγον ἦττον ὀλιθεράν » ἢ « ὀλίγον ὀλιγώτερον μελαγχολικὴν » καὶ τὰ λοιπὰ, αὐτοὶ δὲν ἠξεύρου ἀκόμη ἀρκετὰ... Ἑλληνικά.

Καὶ δυστυχῶς, αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Ὀλίγοι σχετικῶς ἐξελλήνισαν τοὺς γαλλικοὺς στίχους χωρὶς γαλλισμούς, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πάλιν, πολὺ ὀλιγώτεροι ἔκαμαν μεταφράσεις πιστὰς καὶ συγχρόνως ἐλευθεράς, ἀπλὰς καὶ συγχρόνως γλαφυράς.

Τώρα ἔχομεν καὶ τὰς ἐμμέτρους μεταφράσεις. Ἦσαν ὀλίγοι, ἀλλ' ἀρκετὰ ἐπιτυχεῖς. Ἡ καλλίτερα εἶνε ἡ τοῦ Μι-κ ρ ο Ὡ Μ υ ρ θ ι α ν ο Ὡ. Θὰ τὴν ἠθέλα πλέον πιστὴν, δηλαδὴ μὲ ὀλιγώτερας ἐλευθερίας καὶ προσθήκας (ὅπως π.χ. εἶνε ἡ μεταφρασίς τοῦ Μ π ἄ μ - Μ π ο Ὡ μ, τοῦ Π υ θ α γ ὶ ρ ο υ τοῦ Σ α μ ι ο υ, τοῦ Α υ σ ο χ ἄ ρ τ ο υ, κτλ.) Ἄλλ' ἀφ' οὗ ὑπερέχῃ τῶν ἄλλων κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν στιχοῦργίαν, δὲν εἰμπορῶ νὰ τῆς ἀρνηθῶ τὸ βραβεῖον. Ἐκεῖ λοιπὸν:

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μικρὸς Μορθιανός [6 ε].
Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μὰμ Μπούμ [4 ε].— Κουτενός [4 ε].

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσπάρτον [3 ε].— Ἐρρὸθὰ Καμῆλα [2 ε].— Ὀρίων [2 ε].
ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰ' Ἀπὸ [ε] εἰς ἕκαστον: Ἰ Κινέζος Ἄη.— Νέος Ναυτης.— Πυθαγόρας ὁ Σάμιος.— Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας.— Φιλέριμος Τρωγόν.— Φιλαμερικανίς.— Ζουδέικα.— Μικρὰ Δεσποινίς.— Λοΐας.— Ἀεροναυτοπούλα.— Ἐξάρτος Ἀματωλός.— Ν. Πιλάθιος.— Κωισ.— Ἀγγελίδης.— Ἀλλοπερσάλος.— Γρυτῖα.

ΕΥΦΩΝΟΣ ΜΝΕΙΑ.— Καὶ δὲ Ἐϋφημον Μυσίαν ἐξεχώρισα κριμὰ διακοτάρια μεταφράσεις Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει τόπος ἄς τὰς ἀναφέρω.

Ἡ βραβευθεῖσα μετάφρασις.

Τὸν Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ
Ἐπίσσαν ἀρρώστιας πόνοι
Κι' ἄλους γύρω βαρρομῆ,
Κι' ἄλους γύρω τοῦ μαλῶνει.
Τῶν Δοκτῶρων τὸ συνάφι
Κ' οἱ σοφοὶ τοῦ βασιλείου,
Μεγιστάνες, Μανδάριοι
Καὶ Ἰππῶτα τοῦ Ἠλίου
Κι' οἱ οπετιέρδες ἀκόμα
Μὰ κλυσιγρία εἰς τὸ χέρι,
Τὰ σοφὰ κεφάλια σπάνου
(Μὰ κανέναν τῶν δὲν ἔρει!)
Τὸν ἀφέντη τους νὰ γειάνουν,
Ὅρει πάλι νὰ κἀνῃ,
Γλυκὸς ὕπνος νὰ τον πιάνῃ,
Αἶμα, πάχος νὰ ποκτῆσῃ
Καὶ τὴ γρῦνια τοῦ νάφισῃ.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΥΘΙΑΝΟΣ, ἐτῶν 12.

Οἱ ἀποτυχόντες λάβετε θάρρος! Ὁ Διαγωνισμὸς δὲν ἐτελείωσε, διότι... καὶ τὸ ποίημα δὲν ἐτελείωσεν. Ἴδου ὀλόκληρον τὸ γαλλικὸν καίμενον, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ μετάφρασις, εἴτε ἐμμέτρος εἴτε πεζή, κατὰ τοὺς ὅρους πάντων τῶν Μικρῶν Διαγωνισμῶν:

EAU CLAIRE

Le Fils du Ciel est malade,
Ce qui le rend très maussade ;
Les docteurs, les médecins,
Les savants, les mandarins,

Tous, même l'apothicaire,
Se disent : « Comment donc faire
Pour que le Fils du Soleil
Recouvre appétit, sommeil,
Rose et plantureuse mine,
Humeur un peu moins chagrine ? »
L' illustre Li - Chi - Li - Chan,
La perle des charlatans,
Au triple bouton d'ivoire,
Demande à son vieux grimoire
Un remède superfin,
Pour guérir le Souverain.
Ni vous, ni moi, ni personne,
Dans cette longue colonne,
Ne saurions rien déchiffrer ;
Mais Li - Chan... (pour abrégé)
Connait ce vocabulaire
Comme un curé son bréviaire,
Et le voilà dénichant
Le bon remède, vraiment :
« A la fontaine voisine
Vous puiserez sans lésine ;
Au logis apporterez
Plein pichet ; puis compterez
Trois gouttes de cette eau claire
Que vous mettrez dans un verre.
Y ajouterez soudain
Trois gouttes plus un sizain ;
Puis trente gouttes encore,
Qu' avec sept on édulcoré,
Joignez-y soixante trois
Autres gouttes qu' à la fois
Vous comptez bien une à une,
Et surtout pas de lacune !
Ensuite vous agitez,
Vous goutez et vous versez.
Donnez à votre malade,
Et batir' à la chamade
Bien sûr, vous le guérirez. »
Li-Chan se gratte le nez
Court à la source voisine
Vous calcule sa cuisine. . . .
Le lendemain l'Empereur
Était frais comme une fleur!

GA-LI-KA.

Δέχομαι μεταφράσεις τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΥΝΗ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

(Μεθὺς Αἰσώπου)

Κάποια χίρα συντροφιά τῆς εἶχε κόττα καρπερή...
Μὰ νομίζει ὅ τὰ σωσά τῆς,
δὴ αὐτὰ πῶς εἰμπορεῖ
μ' εὐκολία νὰ τῆς γεννᾷ
κάθε βράδυ καὶ πρῶτ,
ἂν τὴν κἀνῃ νὰ πέρνῃ
πιὸ καλῆτερη ζωή...
Ἄλλ' ἀντὶ διπλά νὰ ἐγέννα
σὺν ἐπάχυνεν ἡ κόττα,
οὕτε κὰν αὐγοῦλι ἕνα
δὲν τῆς ἔκαμνε ὅπως πρῶτα!

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

« Πήγαυτε ! είπα ! »

Α Λ - Κ Ι Φ

Ο βασιλεύς Μπούα-Μπούα ήτο αναντιρρήτως ο πλέον άγριος και ο πλέον θυμώδης μεταξύ των άφρικανών ηγεμόνων της εποχής εκείνης. Έπρεπε να τον είχε γνωρίσει κανείς, δια να συλλάβη ιδεάν σαφή περί χαρακτήρος τώσον βιαίου και παραφορού.

Εν τούτοις ειμπορεί κανείς να φαντασθή την όργην, ή οποία κατέλαβε τον μαύρον βασιλέα, όταν ο πρωθυπουργός του, τρέμων όλος, έπαρουσίασθη μίαν ήμέραν και τω ανήγγειλεν ότι ή πριγκίπισσα Δάλα, ή θυγάτηρ του, κάμνουσα τον συνήθη πρωϊόν της περίπατον εις τον κήπον των Άνακτόρων, εξετινάχθη και κατερρίφθη με το κεφάλι, εν τώ μέσω πρασιός γερανίων, υπό του Άλ-Κίφ, του λευκού της όναρίου. Καίτοι ο άγγελιαφόρος, έσπευσε να προσθήσει, ότι ή μικρά πριγκίπισσα, εύτυχώς, εξώφλησε με τον φόβον μόνον και μ' ένα μικρόν μώλωπα εις το μέτωπον, όμως ο Μπούα-Μπούα δέν ήκουε πλέον παρά την λύσαν του. Έμείνετο κυριολεκτικώς, έτριξε τούς όδόντας, συνέστρεψε τούς μεγάλους άγρίους όφθαλμούς, των οποίων αι μαύραι κόραι έφαινοντο ως κάρθαραι σφαιδάζοντες μέσα εις δύο φλυκάνια γάλακτος, το δε λοφίον των κιτριώνων πτερών το επί της καρυφής του χρυσοϋ του κράνου, έσειετο άνωθεν του ως δένδρον μαστιζόμενον υπό λαίλαπος.

Ητο τώσον άπαίσιος, ώστε ο δυστυχής πρωθυπουργός, έντρομος, έκλεισε με όλην του την δύναμιν τούς όφθαλμούς, δια να μή τον βλέπη.

Άλλοίμονον! Τρομερά έκρηξις φωνής, ως βροντή, τον έκαμε να τούς ανοίξη πά-

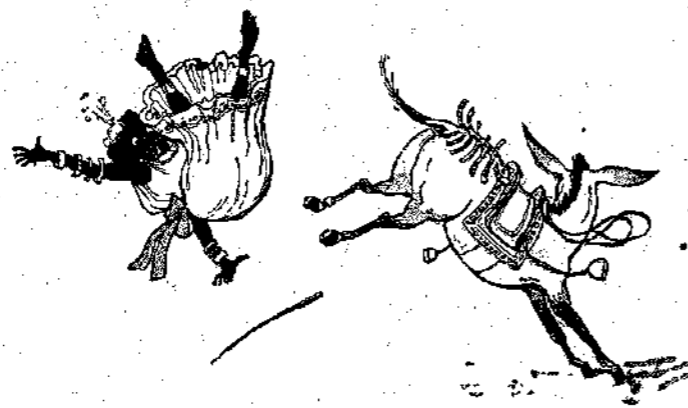
λιν, άνασκιρτών άποτόμως και κωμικώς. — Μπρρρρ ! .. έμυκάζο ο βασιλεύς Μπούα-Μπούα με μορφασμούς πιθήκου πνιγομένου μπρρρρ ! .. Να σπάσετε τα πλευρά του άσπρου εκείνου παληγογαϊδάρου! .. να δείρετε με το καμτσιάκι όλες

τες ύπασπίστριες, που συνώδευαν τήν κόρη μου, για να μάθουν άλλη φορά να την προσέχουν καλύτερα και μή την αφήνουν να πέφτη επάνω στα γεράνια ! .. Να ποκεφαλίσετε όλους τούς φρουρούς ! ..

τούς υπηρέτας που ήταν εκείνη την ώρα στον κήπον ! .. Να κόψετε τή γλώσσα του σταυλάρχη ! .. Να βγάλετε ένα δόντι του πεταλωτή ! ..

Και έκινείτο, και έχειρονομεί ως δαιμονισμένος, εν φ' έδιδε τας διαταγας αυτές.

Βλέπετε πόσον διαφορετικά έπερνε τα πράγματα ο κακός αυτός Μπούα-Μπούα. Κάθε άλλος εις την θέση του θα έτρεχεν εύθως να ιδή την κόρη του, ή τουλάχιστον θα ήρώτα αν της έβαλαν τ σ ι ρ ό τ ο εις την πληγήν. Άλλ' αυτός... ώ, θεέ

« Έξετινάχθη και κατερρίφθη με το κεφάλι. »

μου ! αυτός δέν έβλεπεν εις το περιστατικόν αυτό παρά νέαν άφορμήν δια να κτυπήση, να συντρίψη, να τιμωρήση, να καταστρέψη. Και αυτό τοϋ έφθανεν. Ω, τί φρικτός άνθρωπος ο Μπούα-Μπούα ! ..

Ο πρωθυπουργός, ταπεινότατα έσκυμένος εις σάκιον τρώμου εύλαθούς, έπερίμενε και το μεριδιόν του, εις την διανομήν εκείνην των ποινών. Φαίνεται ο-

μως ότι ο Μπούα-Μπούα τα έχασεν από τον πολύν θυμόν, και έλησμόνησε να χορηγήση όλίγες καμτσιάκιες και εις τον άγγελον της συμφορας. Ηρκέσθη μόνον να τείνη τον μαύρον του βραχιόνα, τον κατάφορτον από πάχος και από βραχιόλια, προς την θύραν, και να διατάξη :

— Πήγαυτε ! είπα ! Εύτυχής, διότι φθηνά την έγγλύτωσεν, ο πρωθυπουργός έσπευσε να εξέλθη οπισθοχωρών, — κατά τούς κανόνες της αυλικής έθιμοτυπίας, — αλλά τώσον γρήγορα, ώστε επεδικλώθη εις τον μαυδύαν του, και πριν φθάση έως την θύραν, προσέκοψε τώσας φορές και τώσον άσχημα, ώστε παρ' όλίγον να μωλωπισθή και αυτός κατά μίμησιν της πριγκίπισσης Δάλας.

Άλλ' εν φ' ήσυχολούντο ούτω περι αυτού, τί έκαμνεν ο ένοχος Άλ-Κίφ ;

Μετά το παράπτωμά του, όσον γάϊδαρος και αν ήτο, ένόησεν άμέσως ότι κάποια σκληρά, παραδειγματική τιμωρία επλανώτο άνωθεν των μεγάλων του αυτιών... Έγνώριζε καλά την μικράν του κυριάν, και κρινών από την σκληρότητά της, έμάντευε πόσον σκληροί θα ήσαν οι άλλοι, οι μεγαλύτεροι, εις το παλάτι. . . Ά, γαί, τί κακή πού ήτο ή Δάλα και πόσον τον έβασάνιζε ! .. Από πολύν καιρόν, ο δυστυχής Άλ-Κίφ υπέμενεν άγογγύστως τας ιδιοτροπίας της, τας κακίας της, τα κτυπήματά της, άλλα την ήμέραν εκείνην, εξερεθισθείς από βροχην άδίκων όσον ισχυρών ραβδισμών, έχασε την ύπομονήν και μ' εν άπότομον τινάγμα, ελυτρώθη αυθαίρετως από το βαρύ φορτίον του κακού κρασιού. Μα την αλήθειαν, έκαμε πάρα πολύ καλά ! Κά-

ποτε και ή αυθαιρεσία εινε δικαιολογημένη.

Έπωφεληθείς τότε της γενικής συγχώσεως, κατέρριψε δύο τρεις ύπασπιστριάς, ύπερεπήθησαν ή μίσειαν δωδεκάδα μικρών μαύρων ακολούθων, οι όποιοι έκράτουν μεγάλα ριπίδια, υπερέθη μ' εν πτήδημα τον φράκτην του κή-

που, και ως μαινόμενος, ήρχισε να καλπάζη δια των άγρών.

Το σπουδαιότερον τώρα ήτο να παρεμβάλη όσω το δυνατόν μεγαλύτεραν άπόστασιν μεταξύ αυτού και των ανθρώπων του βασιλέως. Καλά έπειτα όμως ; τί θα έγίνετο ; . . . Ο φυνάς θα κατεδιώκετο και ίσως θα συελαμβάνετο . . . Με την λευκήν του περιβολήν, με τα

κοκκινόμεταξα φάλαρα, τα χρυσοκέντητα και λιθοκόλλητα, με τούς σαπφείρους εκείνους τούς χυνδρούς ως αυγά περιστράς, ήτο εύκολώτατον να τον γνωρίσουν από μακράν. Και έτρεχεν, έτρεχεν ίσια, εμπρός, με όλην την δύναμιν των ποδών του.

Έτρεχεν ούτως ώρας πολλάς. Διότι ήτο άξιος γάϊδαρος, και ως προς την άντοχήν και την ταχύτητα, πολλούς ίππους θα ύπεσκέλιζεν.

Εν τούτοις, προς το έσπέρας, άσθμαίνων κάπως, ήρχισε να επιβραδύνη το βήμά του. Μετά την διανυθείσαν άπόστασιν, την τώσφ μεγάλην, ύπήρχε μικρότερα πιθανότης να συλληφθή.

Εις το ήμίφως της ώρας και χλιαράς εκείνης έσπέρας, υπό το φέγγος των αστέρων, οι όποιοι ήρχισαν να κλημμυροϋν τον θαυμάσιον ουρανόν του ίσημερινού, ο Άλ-Κίφ, αντί να καλπάζη, ως πριν, έτριπόδιζεν άπλάως, όσφραϊνόμενος με ανοικτούς ρώθωνας και με ήδονήν μεγάλην τώ άερα της έλευθερίας, καθώς και τώ άρωμα τώ νεοσοϋς τριφυλλίου. Τί όρεκτική εύωδία ! .. Δέν έκρατήθη μέχρι τέλους. . . Έσταμάτησε και, προσπαθών να διατρυπήση τα σκότη, εξερευνών δια τοϋ βλέμματος τα περίξ, δεξιζ, άριστερά, εμπρός, όπίσω, με τον λαιμόν τεταμένον, με τα ότα ως κέρατα ακουστικά, ήρώτα έαυτον εάν δραπέτης νηστικός από πρωίας έχη, και ή όχι, το δικαίωμα να δειπνήση. Εις την έρώτησιν αυτήν ή συνείδησις του θακήνησε βέβαια ναί, διότι, μετά τινας στιγμάς διασταγμού, εθεάθη βαδίζων κατ' ευθείαν προς το εύώδες και προκλητικόν τριφυλλι, το όποτον έτίμησεν ως γάϊδαρος γνήσιος, πεινασμένος και κουρασμένος.

Δια να είμεθα φιλαλήθεις, πρέπει να όμολογήσωμεν ότι ή τιμή ύπήρξε τώσον τελεία, ώστε ο ήρωας μας δέν ήρρησε να αισθανθή τον έαυτον του πάρα πολύ χορτασμένον και βαρύν. . . Έπειτα, τοϋ έφάνη ότι τα λωρία τον έσφιγγαν υπερβολικά. . . Να εξακολουθήση τον άσκοπον δρόμον του υπό τοιαύτας συνθήκας, τώ έφαινετο έργον άσύνετον και άμφιβόλου όφελιμότητος. Είχε προπορευθή και άπομακρυνθή τώσον πολύ από εκείνους, οι όποιοι, καθώς έφραντάζετο τουλάχιστον, τον κατεδίωκον ! και εξ άλλου θα έρριφοκινούνε τώσον πολύ να πάθη καμμίαν συμφοράν, ταξιδεύων δια νυκτός ! .. Άπεναντίας, το μέρος όπου ευρίσκετο, παρουσίαζεν όψιν ασφαλούς κρησφυγέτου περιεκυκλωτό από ύψηλά δένδρα, τα όποια μάλλον έμάντευε κανείς παρά έβλεπεν εις το σκότος, το δε έδαφος, χλοερόν, μαλακόν, θα παρέιχεν αναπαυτικωτάτην κοίτην, μετά το πλούσιον δάπνον.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΖ.

ΤΒΑΒΙΑ, ΚΟΜΜΑ, ΑΝΘ ΤΒΑΒΙΑ, ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ.

Ο κύρ Δάσκαλος έγραψεν εις τον μαυροπίνακα αυτές τας λέξεις : « Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος σήμερα ή μαμμά ήλθε την προσεχή εβδομάδα τα κεράσια θα ώριμάσουν χθές ήτο Κυριακή. »

— Για διάβασε, Φασουλάκη ! Και ο Φασουλάκης διαβάσει : « Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος σήμερα—ή μαμμά ήλθε την προσεχή εβδομάδα—τα κεράσια θα ώριμάσουν χθές—ήτο . . . »

— Μα τί άστεία πράγματα εινε αυτά που έγράψατε, Δάσκαλε ! φωνάζει ο Φασουλάκης με γέλια. Δέν βγάζω καμμιά έννοια.

— Ξεύρεις γιατί ; Γιατί δέν έβαλα τες τελείες. Για διάβασε τώρα Ο κύρ Δάσκαλος βάζει τες τελείες ο Φασουλάκης διαβάσει : « Ο Φασουλάκης ήτο φρόνιμος. Σήμερα ή μαμμά ήλθε. Την προσεχή εβδομάδα τα κεράσια θα ώριμάσουν. Χθές ήτο Κυριακή. »

— Τώρα μάλιστα, έννοώ, λέγει ο Φασουλάκης.

— Βλέπεις λοιπόν τί άξίζει εκείνη δά ή μικρούλα στιγμή, εκείνη ή κοκκίδα, ή τελεία, (.) καθώς την λέγει ή Γραμματική ; Χωρίς αυτή δέν μπορούμε να διαβάσωμε, και αν διαβάσωμε δέν καταλαβαίνομε τίποτε. Καμμιά φορά, αντί τελείας, βάζομε άνάμεσα 'στας λέξεις μιá μικρή τσουγρανιά, σαν εκείνη που κάμνει κάποτε 'στο μάγουλο ο μεγάλος Φασουλάκης, όταν ευρίζεται μόνος του. Η τσουγρανιά αυτή ονομάζεται κ ό μ μ α (,).

Άλλη φορά πάλι βάζομε μιá κοκκίδα, αλλά εις το επάνω μέρος. Τότε ονομάζεται ά ν ω τ ε λ ε ί α (^). Άλλη φορά βάζομε δύο τελείες, μιá επάνω και μιá κάτω (:) Άλλη φορά πάλι βάζομε μιá τελεία επάνω και ένα κόμμα κάτω (;). Αυτό το σημεϊον λέγεται έ ρ ω τ η μ α τ ι κ ό ν και το βάζομεν όταν έρωτῶμεν π.χ : Θέλεις καφέ ; έμαθες το μάθημά σου ;

— Άμή το θαυμαστικόν, που έλεγε χθές ο αδελφός μου, τί εινε ; — Άμα δώσης μιá γροθιά 'στη μύτη του Πέτρου, πώς θα κάμη ο Πέτρος ; έρωτῶ ο κύρ Δάσκαλος. — Άσαα, άπαντῶ ο Φασουλάκης.

— Ε, αυτό το ασα,θά το γράψης έτσι : « Α ! » δηλαδή θα βάλης κοντά του μιá μεγάλη τσουγρανιά όρθή, και μιá τελεία από κάτω. Αυτό το σημεϊον λέγεται θ α υ μ α σ τ ι κ ό ν (!)—Εϊνε τώρα και μερικά άλλα, άλλ' αυτά θα σου τα πῶ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΠΡΑΣΙΝΗ ΕΟΡΤΗ

Το Σάββατον έκεινο, —18 Νοεμβρίου, — ήτο μία από τας εκατόν βροχεράς ημέρας του Αθηναϊκού έτους. "Εβρεχε ραγδαίως και σχεδόν χωρίς διάλειμμα" το έρριχνε με τ' ασκιά, κατά την χαρακτηριστική φράσιν του λαού.

Ο Κλεάνθης, —μικρός μαθητής του Ελληνικού Σχολείου, —ήτο ανόρεκτος και μελαγχολικός. "Εσυλλογίζετο, ότι ίσως και η άλλη ημέρα θα εξημέρωνε βραχερά, και ότι θα έχανε την Κυριακήν, —την Κυριακήν του μαθητού, την πολύτιμον.

— Οψ! άμα βρέχη την Κυριακή, μου φαίνεται... πώς έχωμο Σχολείο! έλεγε, βλέπων από τὸ παράθυρον τὰ άτελειώτα σύννεφα του δειλιού.

— Αν βρέχη αύριο μάλιστα, θα χάσετε και την έορτή, παρετήρησεν η μητέρα. — Ποιαν έορτή; "Στὸ λόφο του Φιλοπάπου, που θα πάμε να φυτέψωμε δένδρα;... Δέν βαρύνει! Αύτη, αν βρέχη αύριο, θα γίνη άλλη μέρα, και β,τι αναβάλλεται δέν γάνεται. "Επειτα, να σου πω την αλήθεια, μαμά, δέν βρίσκω κανένα γούστο σε τέτοια πανηγύρια. "Ε,θα φυτέψωμε δένδρα... και με τούτο; Τι βγαίνει;

— Μά... θα είνε η Πριγκίπισσα Σοφία, οι Υπουργοί, όλα τὰ Σχολεία, μουσικές... ξέρω κ' εγω... η εφημερίδα γράφει ότι θα είνε ώρατα.

— Και ποίος θα πάγη; άνταίπεν ο Κλεάνθης; μονάχα οι μαθηταί που είνε υποχρεωμένοι. Είδεμή, κανένας δέν έτρελάθηκε να τρέξη τόσο δρόμο, για να μας ιδη να φυτεύωμε δένδρα!

Η μελαγχολία της βροχεράς ημέρας τον έκαιμεν άπαισιόδοξον τον μικρόν Κλεάνθη. Αλλά τὸ βέβαιον είνε ότι η φιλοσοφία Πρασίνης Εορτής της Φιλοδοσιακής Ένώσεως, με όλην την άναστάσιον την όποιαν επέφερε προ ήμερών εις τὰ Σχολεία, δέν τον είχε ενθουσίαση και πολύ. Ο Κλεάνθης δέν ήτο παιδί, δσον φαίνεται. Του ήρσε να σκέπτεται, να κρίνη, να εξετάζη τὸ βάθος των πραγμάτων. Άλλος εις την θέσιν του, εις την ηλικίαν του, θα εύρισκε, μίαν άκόμη άφορμήν διασκεδάσεως εις την πρωτοφανή τελετήν. "Άλλ' ο Κλεάνθης ήρώτα: Προς τί όλα αυτά; Δέν ήμπορούσαν τάχα να δενδροφυτεύσουν τον λόφον του Φιλοπάπου, και όλους άκόμη τους λόφους των Αθηνών, ήσυχα-ήσυχα, χωρίς νάνησυχήσουν κανένα, χωρίς νάναστατώσουν τον κόσμον; Τι εχρειάζοντο οι έπίσημοι άγιασμοί, και αι μουσικαί, και οι λόγοι, και αι παρατάξεις των μαθητών; Ολίγα δενδράκια φυτεύομενα, ήζιζαν τόνον θόρυβον, τόνον φασαρίαν;

Και δσον έσυλλογίζετο ο Κλεάνθης, τόνον τὰ εύρισκεν αυτά μάταια και άνόητα, και τόνον άδιαφορούσεν αν η ένδεχομένη κακοκαιρία της αύριανής ημέρας θα έματαίονε την Πρασίνην Εορτήν. Είλικρινως, πολύ περισσότερο τον έμελλε πού δέν θα ήμπορούσε να τρέξη με τους φίλους του, η να κάμη περίπατον με τους γονείς του...

"Άλλ' η Κυριακή εξημέρωσεν άνελπίστως θαυμασία. Ο ούρανός ανέφελος, ο ήλιος λαμπρός, η νηνεμία πλήρης, η άτμόσφαιρα γλυκυτάτη ως άνοιξίως. Ο Θεός εύνοούσε την Πρασίνην Εορτήν...

"Όταν ο Κλεάνθης ήνοιξε τὸ παράθυρόν του, ησθάνθη έκπληξιν πολύ εύαρεστον, και διά μιὰς ή χροσιναι διαθέσεις του ήρχισαν να μεταβάλλωνται.

— Η έορτή θα γίνη, εκέφθη, και μάλιστα θα τρέξη κόσμος πολύς. Τὸ κάτω-κάτω, θα είνε ώραιον θέαμα. Τι χάνω;

Και με την σκέψιν αυτήν, ένδύθη τὰ καινούργια του ναυτικά, επήγεν εις τὸ Σχολείον, ήνώθη με τους συμμαθητάς του, και έλοι μαζί εξεκίνησαν διά τὸ Θησαύριον. Εκεί τους έπερίμεναν, η κατέφθανον συγχρόνως, οι μαθηταί όλων των αθηναϊκών Σχολείων. Την ώρισμένην ώραν, όλόκληρος στρατός από δεκασιχλίου νεαρούς στρατιώτας του βιβλίου, εύρίσκετο συγκεντρωμένος εις την μεγάλην εκείνην πλατείαν, με τας σημαίας του και με τους τυμπανιστάς του. Πραγματικώς, τὸ θέαμα ήτο ώραιον και επιβάλλον. Υπενθύμιζε πολύ τας εξετάσεις της Γυμνασιακής εις τὸ Στάδιον.

Ο Κλεάνθης ήρχισε να γίνεται φαιδρότατος. Μετ' όλίγον ησθάνθη την εύαρεστον εκείνην άνησυχίαν, η όποια είνε ο πρόδρομος του ένθουσιασμού. Και όταν ο στρατός, υπό τον ήγον των τυμπάνων εξεκίνησε διά να καταλάβη τας θέσεις του περι τον λόφον του Φιλοπάπου, ο ένθουσιασμός εξενήθη εις την ψυχην του Κλεάνθους, και εκπλησίαζε την εξέδραν της τελετής με συγκίνησιν, όποιαν σπανίως ησθάνθη εις την ζωήν του.

Υπό τον καταγάλανον ούρανόν, υπό τὸ φῶς του λαμπρού ήλιου, τὸ θέαμα ήτο έξοχον πραγματικώς. Όλοι οι πέριξ λόφοι έμαύριζαν από τὸ πλήθος, τὸ όποιον είχε συρρέσει.

— Θα είνε περισσότεροι από πενήντα χιλιάδες άνθρωποι, έλεγεν ο Κλεάνθης προς τον πλησίον του συμμαθητήν. Ποτέ δέν έπίστευα τέτοιο πράγμα!

Ω, ποσάκις ήναγκάσθη να επαναλάβη την τελευταίαν φράσιν, —και κάθε φορά με περισσότεραν έκπληξιν και θαυμασμόν, —κατὰ την εξέλιξιν της τελετής!

"Εψάλλη ο άγιασμός. Ηλθεν η Πριγκίπισσα Σοφία, ο Διάδοχος, οι μικροί Πριγκίπτες. Ο Υπουργός εξεφώνησε λόγον.

Επαιξαν οι μουσικαί. Και υπό τας ζητωκραυγὰς του πλήθους, επροχώρησεν η Πριγκίπισσα Σοφία και εφύτευσε τὸ πρώτον δένδρον...

Αλήθεια, ποτέ δέν έπίστευε, ποτέ δέν εφαντάζετο ο Κλεάνθης, ο μικρός σκεπτικός φιλόσοφος, ότι η φύτευσις ενός δένδρου ήμπορούσε να περιβληθῆ με τόνον αγγλιν, ήμπορούσε να του προξενήση τόνον συγκίνησιν!... Τι ένθουσιασμός ήτο εκείνος που τον είχε καταλάβη!... Εξεφώνιζεν, έσειε τὸ πιλίκιον του, και γύρω του, —αὐτὸ είνε τὸ περιεργον! — όλος ο κόσμος έκαιμεν τὸ ίδιον.

Ητο ένθουσιασμός έξαλλος, φρενιτικωστή, κάτι τι άφάνταστον και άπερίγραπτον.

Ο Διάδοχος έπειτα εφύτευσε τὸ δεύτερον δένδρον, άλλο ο Υπουργός, άλλα οι μικροί Πριγκίπτες. Και έπειτα... Α, έπειτα έγινε κάτι, που ο Κλεάνθης θα το ένθυμηται εις όλην την ζωήν! Είστηλθεν εις τον περιβολόν, μετα τινων άλλων εκ των συμμαθητών του, — ήσαν οι εκλεκτοί, —και εφύτευσε και αυτός έν δένδρον.

Ητο τὸ εκατοστὸν; ήτο τὸ χιλιοστόν; Δέν είξεύρει... Ηξεύρει μόνον ότι ήτο μία μικρά τρυφερά άνακία, την όποιαν έλαβε με δειλίαν, με συγκίνησιν, την έβύθισε προσκτικὰ εις την άνοικτὴν όπήν, μόνος του, και έπειτα εβοήθησε να την γεμίσουν με χώμα...

Ηρχεσεν αὐτὸ, διά να επιστρέψη εις τὸ σπίτι με την μεγαλύτεραν μαγείαν, με τον ισχυρότερον ένθουσιασμόν.

Τὸ δένδρον του! Είχε φυτεύση και αὐτός ένα δένδρον!

Και μαζί με αὐτὸ, εφυτεύθη εις την ψυχὴν του η άγάπη προς τὸ δένδρον, η άγάπη προς τὸ νεοφύες άσος του λόφου του Φιλοπάπου, η άγάπη προς όλα τὰ άλλα, τὰ όποια στολίζουν και θα στολίσουν, όλίγον κατ' όλίγον τας Αθήνας...

Α, τώρα έννοει κάλλιστα διατί η Φιλοδοσιακή Ένωσις εδωσε τόνον σημασίαν εις την πρώτην της αναδάσωσιν, διατί διωργάνωσε την πάνδημον και ώραίαν εκείνην έορτήν... Τώρα έννοει κάλλιστα ότι όλα εκείνα δέν ήσαν μάταια και άνόητα, άλλα σκοπίμα και σοφά, και ότι αι πρώται του σκέψεις ήσαν άδικοι, διότι, —διότι δέν είχαν έντάς του την «άγάπην του δένδρου.»

Την απέκτησε μετα την έορτήν, και έννεκα της έορτής. Συγχότατα από την ήμέραν εκείνην πηγαίνει εις τον λόφον και βλέπει τὸ δένδρον, τὸ όποιον εφύτευσε. Το λατρεύει. "Εγινε και μέλος της «Ένώσεως» και μάλιστα του φαίνονται όλίγα αι δύο δραχμαί που θα πληρόνη κατ' έτος διά τὸ άγαπητὸ του δένδρον. Αισθάνεται ότι η ψυχὴ του έγινεν ευγενεστέρα,

καλλιτέρα, απότου απέκτησε τὸ νέον αὐτὸ αίσθημα. Η προς τους ανθρώπους, η προς τὰ καλά ζωα άγάπη του, επεξετάθη έως εις τὰ δένδρα. Τώρα αγαπά όλα τὰ έμψυχα, όλα τὰ πλάσματα του Δημιουργού. Η άγάπη του έτελειοποιήθη. Και τούτο όφείλει εις την Πρασίνην Εορτήν.

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΩΣΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μητέρα. — Τὰ ίδια πάλι!... Αλέξανδρε, για δόσε μια ματιά στον Έλεγχο του Τάκη μου! Ο Τάκης. — Μά... Ο Πατέρας. — Πώς; πώς; Επήρες κακούς βαθμούς; Έλα εδώ. Θέλω να μιλήσωμε. Ο Τάκης. — Μά... όχι, μπαμπά. Σας παρακαλώ να μη μιλήσωμε. Ο Πατέρας. — Και γιατί; Ο Τάκης. — Μά... σεις δέν μου είπατε, πως δέν πρέπει να μιλούμε για πράγματα που άνοχλοῦν τον άλλον; Ήστιάη από του Στεφάνου Κοιάνου

Ο μικρός Ντόνιος θέλει να κτυπήση τὴ νταντά του και η μητέρα του του λέγει: — Δέν βλέπετε, παιδί μου, που εδώ μέσα είνε η Παναγία και θα σε ιδη; — Τότε λοιπόν άς πάμε στο άλλο δωμάτιο που δέν είνε η Παναγία, να μη με ιδη, άπαντά ο Ντόνιος. Έστίαη από της Διφύρου Βουζιάς

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ όσοι θάνατωσαν την συνδρομήν των η θα έγγραφον διά τὸ 1901 με χρι της 5 Τανουαρίου τὸ βραδυ τὸν αυτον, θα λάβουν μέρος εις την κληρωσιν των άωρων της Διαπλάσεως, των όποιων ο Κατάλογος δημοσιεύθη εις τὸ 2ον φυλλάδιον. Παρακαλοῦνται οι φίλοι μας ιδιαιτέρως, να μη αναβάλλουν την έγγραφην των δια τας τελευταίας ημέρας της προθεσμίας, προς άποφυγην της μεγάλης συσσωρεύσεως έγγραφων, η οποία δυσχεραίνει την ύπηρεσίαν του Γραφείου.

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΝΟΕΙΤΑΙ, Μικρὸ Αθηναίε, ότι όταν θα έχω πολλὰς Ειδωποιήσεις, θα ήβρω τὸ βέω-φυλλον η τὸ Δελτίον, εις τὸ όποίον θα εας δημοσιεύω μαζί με τας ιδιὰς μου και με τας ιδιὰς σας, ούτως ώστε όλόκληρον τὸ δικαστέλιον φυλλάδιον θα μένη ελευθερον δι' όλην. Αφ' ου ο μπαμπάς σου, ως που γράφεις, δημοσιεύη Ειδωποιήσεις εις τας εφημερίδας, εμπεριείχον τον προ-τρέψης να δημοσιεύη και εις την Διαπλάσιν. Αυτό θα τον ωφελήση πολύ, διότι τὸ φυλλον μένη έχει μεγάλην κυκλοφορίαν, και εις όλα τὰ μέρη του Ελληνισμού, όπου δέν εισάγονται εφημερίδες. Έπειτα, είνε περιοδικόν, φυλάσσεται, δένεται εις τήμον, δέν σκεταί όπως αι εφημερίδες. Όστε μια Ειδωποιήσις, δημοσιευομένη εἴπαί εις την «Διαπλάσιν», είνε ως να εδημοσιεύη τουλάχιστον δεκάκις και εις την πλέον διαδεδομένην εφημερίδα. — Αὐτὰ άς λάβουν υπ' όψει και οι λοιποί φίλοι μου, οι έχοντες γονεϊς ήτρούς, εμπήρους, βιομηχάνους, διευθυντάς ιδιωτικῶν Σχολείων, τραπεζίτας κτλ. και έν γένει επαγγελματίας, δημοσιεύοντας Ειδωποιήσεις εις τας εφημερίδας, και άς τους συστήσουν άς ήγανον λαμπρόν διαρτησίως τὸ περιοδικόν μένη. Δέν δύνασαι να φαντασθῆς, που γράφει ο Δοκτωρ της Ανατολής, — την χαράν, την όποιαν έχω δια σε. Μετὰ την άγάπην των γονέων μου, σε μόνην άγάπην. Και βεβαίως, τίς είνε εκείνος ο όποιος θα γίνη φίλος σου και δέν θα σε άγαπήση; Ο τοιοῦτος θα στεργῆται ευγενούς καρδίας και αίσθημάτων. — Όσον δια την εικόνα του x Παπαδοπούλου, την όποιαν τόνον επιθυμῶς να ήδης, σου άπαντῶ ότι εις πρώτῃν εύκαιρίαν θα την δημοσιεύσω, δια να ευχαριστήσω και σε και τόνους άλλους φίλους μου, οι όποιοι εξέφρασαν πολλάκις την επιθυμίαν ταύτην. Σ' ευχαριστῶ θερμῶς δια τας ενεργείας προς Θεοπάθωτα.

Πρώτος-πρώτος μετὰ την Προκήρυξιν, έσπευσε να μου στείλῃ την άνανέωσιν της συνδρομῆς του ο φίλος μου Ιωάννης Κ. Μαυρίκος, τον όποιον ευχαριστῶ. Ευχαριστῶ επίσης και τόνους κατόπιν έλθόντας, οι όποιοι είνε πολλοί και δέν τους άναφέρω. Έδειξαν ότι με άγαποῦν αληθινὰ και εφρόντισαν, κατὰ τας δόξιας μου, να έγγραφον από τώρα και να μ' έλαφρύνουν όλιγον από τὸ κακόν που γίνεται τὰς τελευταίας ημέρας, με την συσσωρεύσιν των έγγραφων. Τους ευχαριστῶ και πάπαν.

Όστε λοιπόν, Φάσμα της Νυκτός, άμα έχης καλὰς φίλας και καλήν έξοχήν, με λη... σμα... νεί, ε;... Και είνε η δεύτερα φορά, που μου το κάμνεις αυτό, και θέλεις να σε συγγονοῦν δι' άνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν εμπεριείχον τὸν μήθη τῶνομά του: — ο Ισχυροῦς του Κόσμου ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸν Ιωάννην Ν. Φαρμακίδην — η Άδρα της Κεραίας συλλυπεῖται την Άγγελικὴν Ν. Φαρμακίδου και τὰ λοιπὰ αδελφία, δια τὸν θάνατον του προσφιλοῦς πατρός των: — ο Ιππόκτες Γουλιέλμος πληροφορεῖ τὸν Λεοκάρδην δι' τάρχηά του είνε Α. Π. Σ. — η Αποστῆσα Έλπίς άπάσεται θερμῶς την θεάν της Γεωργίας, και συλλυπεῖται τὸ Φέδρον Μίγδην δια τὸν θάνατον της φίλης του Μ. Δ. — ο Κεραμιδόγυτος συγχαίρει την Βουκοπούλαν της Άρφης δια τὸν άραιβότατον τεράδιόν της: — η Μαρία Παπαϊωάννου άπάσεται την Αλεξάνδραν Λούρον: — ο Θεαγένης παρακαλεῖ τὸν Άγγουραλογώστατον και τὸν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον να τὸ γράψουν, ζητεῖ δὲ τας Αθηναίους έντυπώσῃς. Ο Άπτιος του Γεωργίου τὸ Μαγνημόνον Δόσος άπάσεται τὸν Ορέστην Ν. Αργυροπούλον: — η Προσηλις Ανάμνησις άπάσεται την Καρδερίαν ζητεῖ δὲ τὰ αρχικά της Χώρας της Ρουμανίας: — η Εύταγία Ήρσθ έρωτῶ την Πολυδὴν Σημέτα διατί δέν της γράφει πλέον: — τὸ Αργυροκροσσον Νέφος συγχαίρει την Έλευσινίαν Θεάν δια τὰ ώραία Μυστικά της, την ευχαριστεῖ δὲ διότι έγινεν αἰτία

συμβουλεύω ναποταθῆ, δια δελταρίου εις τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου και εις τὰ Βιβλιοπωλείον Π. Δ. Σακελλαρίου (εις Αθήνας), να ζητήσης τους καταλόγους, και να εκλέξῃ πλέον με την ήσυχίαν σου αναλόγως των χρημάτων που θέλεις να εδοθεύσης. Τὸ καλλίτερον Έλληνογαλλικόν είνε τὸ κ. Αγγέλου Βλάχου, τὸ όποίον τιμᾶται 25 δρ.

Θεαγένη. [ΕΕ] δια την έκτενή και ώραίαν επιστολήν σου, η όποια με άπεζημίωσε δια την πολυχρόνιον σωτηρίαν. Η ιδέα σου όρθοτάτη ύπάρχει αφελικώτερον πράγμα από την μελέτη των αρχαίων μας ποιητών και συγγραφέων, όταν γίνεταί άχι προς έκμάθησιν της γλώσσης άπλως, αλλά προς κτήσιν των έννοιων και των διαγμάτων, τὰ όποια περιέχουν; — Ητο και τυπωμένη πλέον η κρίσις του Κινεζικῶ, όταν ελήθη η μετάφρασις σου.

Τελευταία. Ήρα. Οι φοιτηταί του Πανεπιστημίου μας συνήλδον και άπεφασίσαν να προσδύν εις συλλογήν έράνων προς ναυπήγησιν πλοίου, τὸ όποίον θα όνομασθῆ "Εθνικόν Πανεπιστημιόν" "Ελπίδων ότι κατ' έτος θα συνάξωνται αρκετά, ώστε μετά τινά έτη ναποτελεσθῆ τὸ άπαιτούμενον ποσόν. Να ιδούμεν τώρα, ποίον θα γίνη πρώτον ο "Ελληνότατος" η τὸ «Εθνικόν Πανεπιστήμιον;" Έδω σας θέλω!

Έγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετα χαράς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τὸς νέους μου φίλους: Προσηλις Ανάμνησις (Σ. Α. Π. τὰ ιδιωτικά εικονογραφημένα δελτάρια δέν είνε δεκτά εις τὸ έν Αθήνας ταχυδρομείον) και Έξοπνο Γατάκι (αὐτὸ εξέλεξα και χωρίς αρχικά, αι προτάσεις σου εις τὸ προσεχές.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΠΑΡΩΜΗ. Προτάσεις και Πληροφορίαι. (Η λέξις ε λεκτικ.)

Ανταλλάξω γραμματόσημα ξένα δι' Ελληνικών, καθὸς και Ελληνικά δια ξένων. Ζητῶ παλαιὰ Τουρκία.

Ελευθέριος Καλοθωκῆς. Πάτρα. Τὸ Σκαριδάκι ζητεῖ ναανταλλάξῃ Μικρὰ Μυστικά με δλους τὸς έν Λευκάδι φίλους της Διαπλάσεως.

Λοσασμοί, πληροφορίαι: ο Εθνικός Τυμος πληροφορεῖ τὸν Κόσμον των Τεμπῶν ότι δέχεται ευχαριστικῶς και αναμένει τὸν άπρόσπτον επισκέπτην. — ο Νέος Ναυτης άπάσεται τὸ Αισιο Ποιητικόν και τὸ πληροφορεῖ ότι μόνον δι' άνταλλαγῆς Μ. Μουσικῶν εμπεριείχον τὸν μήθη τῶνομά του: — ο Ισχυροῦς του Κόσμου ζητεῖ άλληλογραφίαν με τὸν Ιωάννην Ν. Φαρμακίδην: — η Άδρα της Κεραίας συλλυπεῖται την Άγγελικὴν Ν. Φαρμακίδου και τὰ λοιπὰ αδελφία, δια τὸν θάνατον του προσφιλοῦς πατρός των: — ο Ιππόκτες Γουλιέλμος πληροφορεῖ τὸν Λεοκάρδην δι' τάρχηά του είνε Α. Π. Σ. — η Αποστῆσα Έλπίς άπάσεται θερμῶς την θεάν της Γεωργίας, και συλλυπεῖται τὸ Φέδρον Μίγδην δια τὸν θάνατον της φίλης του Μ. Δ. — ο Κεραμιδόγυτος συγχαίρει την Βουκοπούλαν της Άρφης δια τὸν άραιβότατον τεράδιόν της: — η Μαρία Παπαϊωάννου άπάσεται την Αλεξάνδραν Λούρον: — ο Θεαγένης παρακαλεῖ τὸν Άγγουραλογώστατον και τὸν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον να τὸ γράψουν, ζητεῖ δὲ τας Αθηναίους έντυπώσῃς. Ο Άπτιος του Γεωργίου τὸ Μαγνημόνον Δόσος άπάσεται τὸν Ορέστην Ν. Αργυροπούλον: — η Προσηλις Ανάμνησις άπάσεται την Καρδερίαν ζητεῖ δὲ τὰ αρχικά της Χώρας της Ρουμανίας: — η Εύταγία Ήρσθ έρωτῶ την Πολυδὴν Σημέτα διατί δέν της γράφει πλέον: — τὸ Αργυροκροσσον Νέφος συγχαίρει την Έλευσινίαν Θεάν δια τὰ ώραία Μυστικά της, την ευχαριστεῖ δὲ διότι έγινεν αἰτία

να γνωρισθῆ με τὴν καλλίστην Ἀπόδα τῆς Ἐρμιον— ἡ Ἐπιπροσκουσα Πῶς ζητεῖ τὰρχικά καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἄδρας τοῦ Ὀργῶος— ὁ Λεπάρδαλις ζητεῖ τὰρχικά τῆς Ἀρθοδαίου Ἀθῆδος— ἡ Κριατίττουσα Θάλασσα εὐχαριστεῖ τὸν Ἰωάννην Στεφάνου διὰ τὴν τιμὴν ποῦ τῆς ἔκαμε, νὰ βραβεύη τὸ τετράδιον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν τῆς

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ.
λάβουν: ὁ Ἰακώβου Λέου μετὰ τὴν Θεραπειὰ τῶν Μουσῶν (ἡ ζητεῖ τὰρχικά)— ὁ Φίλαγγρος Ἐλλῆν μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Φουσταρέλλαν, Ἀργασιὰν καὶ Ἑλλάδα τῶν Ἀυσουῶν— ὁ Ἀργασιὰν μετὰ τὴν Λιγυρίαίαν Ἀθηνῶν, Ἀσπροποταμίτην καὶ Μελεξεδέριο Μπουκετάκι— ὁ Σωφῶδ δὲ Μπερλεράκ μετὰ τὴν Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Ἰνὸν καὶ Πράξιλλαν— ἡ Σανθὴ Βοϊτικὴ μετὰ τὸν Ἀσπροποταμίτην καὶ Ἄδραν τῆς Κερκυρας— Σέλευκος ὁ Κερανός μετὰ τὸν Κάλυκα Ρόδου, Ἀγγοουλογιώτατον καὶ Ἑλληνοπόλλαν— ἡ Μαγικὴ Βίβλος μετὰ τὸν Ἀγιὸν Μάρτην, Ναυτοπαῖδα καὶ Θεαγέντην— ἡ Βασιλὴς τῆς Ἐρμιον μετὰ τὸν Καρχαρία τῶν Φαλλῶν καὶ Ἑθνικὸν Ἰγυριον— ἡ Κιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Κρητικὸν Ναυτοπόλλο, Κρίνον τοῦ Κρίνου (τοῦ ποιοῦ ζητεῖ τὸ ὄνομα,) καὶ Κεραμιδοῦρατον— ἡ Ἄδρα τῆς Κερκυρας μετὰ τὴν Ἀγγρὴν Φίλιαν, Ἀγρὸ Μελεξεδάκι καὶ Μελεξεδέριο Μπουκετάκι— τὸ Ἐρμῶδον Νέφος μετὰ τὴν Ἄδραν τῆς Κερκυρας, Ρωσοκίην Καραμέλλαν καὶ Μαργαριτοφόρον— ὁ Ταμεριότος μετὰ τὴν Μαργαριτὴν Καμέλιαν, Πόλλαν Μαλούρα καὶ Μέλιον— ὁ Ἀπόλλων τοῦ Νέστορος μετὰ τὸν Κενερί (διὰ τὸ νάνταλλῶν καὶ τὰ ὀνόματά των)— τὸ Ἀδαθύριον Ρόδου μετὰ τὸν Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Ἄλῆν τοῦ Κηρισσοῦ— ὁ Μικρὸς Σαυτοπόλλος μετὰ τὴν Ἐνδοξοῦν Βαριαίτην, Κάλως Ὀμιας καὶ Ἑλληνικὴν Φουσταρέλλαν (ἡ ζητεῖ τὰρχικά)— ἡ Μελαγγροκίη Σελήνομοις μετὰ τὸν Ἀσπλάχρον Κύμα, Ἀργυρῶν Ἰανσοῦλλον καὶ Γαλλικὴν Ναυαρχίδα— ὁ Μικρὸς Γυμνασιότατος μετὰ τὸν Νοταλιῶν Ἑλλῆνα, Ἀργασιὰν καὶ Ἄλῆν Μαρελῶδα— ἡ Κοπηλάτικὴ Κῦβρον μετὰ τὸν Ναυτοπαῖδα (διὰ τὸ νάνταλλῶν τὰ ὀνόματά των.)

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐρμιον (πῶς; ἀμέσως ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐστειλεν ἐπισκεπτήρια, ἐπανάλαβάνει δὲ τῶρα κατὰ μὲν τὸ συγχαρητήριόν του, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου.) Ἀγγελὸν τῆς Ἑυτοχίας (ἡ ἀπάντησις δευτῆ ἡσυχασ καὶ κανὲν τετράδιον σου δὲν ἐρρίφη εἰς τὸν Καΐδαν Διαγωνισμὸς Διηγήματος ἐπὶ τῆ βάσει εἰκόνην τῆς προκρινυθῆ μετὰ τὴν ἑξ ἑξ δύο φύλλα, ὅπως ἐτοιμάσῃ) Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα (ἐτελεσθη) Ἑλλῆνα τῆς Λευκάδος (νὰ μου γράψῃ λοιπὸν τακτικὰ καὶ περισσότερα.) Νέαν Ναυτην (ἡ ἐλπὶς σου ἐφύσθη ἐν μέρει, ἀλλὰ... ὁ Διαγωνισμὸς, ὡς ἐλέπεις, δὲν ἐτελεσθεῖ εἰς κάθε τετράδιον νὰ ἐσωκλήθῃ Ἰολεπτον γραμματικῶν.) Βίωνα τὸν Σωφῶδον (καλὸς ἀλῆθια, ἐν ἴσοι μὲν ἐκμῆναν τέτοιον μποναμῆ, τί ἄλλα ἠθέλαμεν; ἀλὲν συνδραμῆς μου δὲ ἐδιπλασιάσαντο εἰς μίαν ἡμέραν, καὶ τὸ ζήτημα τοῦ δωδεκαεσθίου δὲ ἔλειτο εἰς τὴν στιγμὴν.) Ἀρίωτα (διὰ τὸν τόμον τοῦ 98 δὲ στείλῃς 3 φράγια, καὶ γράψῃ μου ποῖον τόμον ἐκ τῶν τῶν 1 φρ. θέλεις νὰ σου σταλῶν ὡς βραβεῖον θεῶν ἀλῆθια, ἢ ἡμέτερα σου.) Ἑλληνοκίη Ἀσράκι (δεχταί.) Φίλαγγρος Ἑλλῆνα (ἐστειλε τὸς τόμους καὶ πιστεύω ὅτι τοὺς ἔλαβες ἤδη; αἱ λύσεις σου φάνουν ἐμπροσθεν.) Ἑλευσινίαν θεῶν (καλὸς νὰ ἔλθῃ.) Ἰακώβου Λέοντα, Μελαγγροκίην Σελήνομοις, Μαρίαν Παπαγιώργου, Δαγροστερῆν Ναυαρχῶν (ἐστειλε) ἡ ἰδέα σου νὰ ἐσωκλήθῃ κατὰ εἰς τὰς ἐπιστολάς σου, μέχρι τοῦ νέου ἔτους, διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν ἀπορῶν, ἀλλὰ πολλῶν συγχαρητηρίων, καὶ εἶθε νὰ εἰς ἐμμοῦντα δλοῖ οἱ φίλοι

μου.) Μαρίαν Βαλασοπόλλου (ἡ χαριτικὴ ἀπὸ τῆς φράσις εἶνε γνωστοτάτη) νὰ μου σταλῇς ἄλλο τῆσπε καλλίστην.) Φίλλου Τριανταφύλλου Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου (δεχταί.) Μαγευμένον Λάσος (εἶνε διὰ τὰς ἐνοχίας ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοπαίδου.) Περδοσαν Καρδίαν (ὁ κ. Φαίδων ἐχάρη πολὺ δι' αὐτὰ ποῦ γράφεις περὶ τῆς ἐπιστολῆς του.) Κάλυκα Ρόδου (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὰ 100 γραμματικῶν ποῦ τῆς ἐστειλες; ἡ πληροφορία σου δὲν δημοσιεύεται, διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω τοιαύτας; ὁ Κανονισμὸς λέγει ὅτι κανεὶς δὲν εἶνε υποχρεωμένος νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀρνήσιν του ν' ἀνταλλάξῃ Μ. Μυστικὰ ἀπὸ τὸ Ἄστρον τῆς Ἀγγῆς δικαιούται νὰ μὴ σου ἀπαντήσῃ, ἔστω καὶ ἂν σε γνωρίζῃ καὶ τὸ γνωρίζῃ;) Ἀργασιὰν (τὰ τετράδιά σου μὲν ἀρέσκων πολὺ τὸ ἐλάχιστον περὶ τοῦ ποιοῦ μου γράφεις,— διότι βεβαίως εἶνε ἐλάχιστον,— θὰ το ἀφίσῃς τάχιστα, ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἀνεγνώρισες καὶ τὸ ἐξωμολόγησῃς; ὁ καιρὸς τῶρα θὰ κῆμν τὸ εὐεργετικὸν του ἔργου.) Ἐπιπροσκουσα Πῶς τῶρα πλέον θὰ ἦλε καὶ θὰ τὴν εἶδες καὶ τὰ ἔλαττα! Λεπάρδαλις (τ' ἀποκαλ. τοῦ Διῶν τοῦ Πινυρι.) Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ φύλλον τοῦ νέου ἔτους, ὅταν ἔλθῃ ἡ δημοσιεύσις τῆς νέας συλλογῆς τῆς Διοπροσκοῦσαν (εἶσα ἐδῶ, καὶ δὲν ἤλθεσ ἀκόρη; νὰ ἔλθῃ, ἀλλὰ κῆμας νὰ εἴπῃς τὸ ὄνομα σου καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, νὰ μὴ περῶσῃ; ἰσογνωστὸν, ὅπως τὸ κῆμνον μερικοί.) Ρόδου τοῦ Ἀπριλίου (ποῦ εἶνε ἡ φωτογραφία σου; εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπλάσμα, καὶ ἔτσι, νὰ με θυμῶσαι, ἀλλὰ ὄχι κατὰ τὴν ἐσπῆς, ὅπως μὲ ἐστειλες τὸν Κινεζικὸν Διαγωνισμὸν.) Σελήνομοις Βράχον (εὐχαριστῶ θερμῶς,) Ἑλληνοκίην Στέλλο (ὁμοίως) Ἀνταλλῆ τῆς κτλ. κτλ.

Εἰς ἕσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Νοεμβρίου. θάπαντῶ εἰς τὸ προσχέξ.

ΟΙ ΕΝ ΡΩΣΙΑ συνδρομηταί τῆς «Διαπλάσεως» τῶν Παίδων, ἂν δὲν δύναται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομὴν των ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, παρακαλοῦνται νὰ καταπέμψωσιν αὐτὴν πρὸς τὸν ἐν Ὀθησῶν καθηγητὴν κ. Ἀναστάσιον Ν. Μάλλον, (Alexandrovski Prospect, No 3) εὐγενῶς ἀναδεχθέντα τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἡμετέρου περιόδοι κατ' ἀπάναν τὴν Ρωσσίαν. Παρὰ τῶν αὐτῶν κ. Ἀντιπροσώπων πληροῦνται καὶ αἱ καθυστερούμεναι συνδρομαὶ παλαιότερων ἐτῶν ἐξ οἰσδήποτε πώλεως τῆς Ρωσσίας, ἐγγράφονται καὶ συνδρομηταί, καὶ γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι περὶ ἀποστολῆς τόμων τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου
 Ὁ χρόνος τῶν λύσεων. ἐπὶ τοῦ ποιοῦ δύνει νὰ γράψῃς τὰς λύσεις των αἰ διαγωνισμῶν, πάλαιτις ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φελλίον, ἐν ἑκαστῶν περιεχῆς 80 φύλλα καὶ τῶνται νο. 1
895. Λεξιγραφίος.
 Εἰς τὸ ἔρημο ἀποχρῶλε καταβαίνει ἓνα ὄν, καὶ το κῆμναι ἀφηνείδος ἀκριτοῦρ ἄνομιστόν.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Σῦρε κ' ἔλα
896. Στοιχειογραφίος.
 Ἀφῆσθ με ὅπως εἶμαι, γὰ νὰ σε ζυπῶν νωρίς. Κόψε μου λαμπρὰ κεφάλι, ἓναν ἥρωα νὰ ἰδῆς.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Σῦρε κ' ἔλα
897. Τονόγραφος
 Δὲν ἐργάζεται ποτὲ του, κ' ἂν τὸν παροξυτινίσῃ.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ναυτοπαίδου
898. Συλλαβιστὸν Τρίγωνος.
 Ἀνατ' ἄνθρωπ, ἐν πρώτον, γνῶστικὸς, πολυπαθῆς. Τὸ δευτέρου μου εἶνε εἰς νεῦν ἠλιαν.
 Στὸ τρίτον μου θὰ ἴδῃς πτηνὸν ποῦ τρώγει ἰχθύς. Τὸ τέταρτον σημαίνει ἀπλῆν ἀντωνυμίαν.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Νικολάου Κ. Σαβαλάου. [E]

399. Ἀπορία.
 Τρία παιδία θέλουν νὰ κόβουν ἀπὸ μίαν κερσινῶν κερσινῶν. Ἀλλὰ δὲν ἔχουν οὔτε σκάλαν, οὔτε ζύλον, οὔτε τίποτε· τὸ δένδρον εἶνε ἀρκετὰ ὑψηλὸν καὶ ὁ κορμὸς του λείος, ὥστε δὲν ἠμποροῦν νάνασθον, καὶ οὔτε ὑπάρχει πλησίον τοῦτος ἄλλα τι. Καὶ ὅμως ἐποφῶν κερσινῶν. Πῶς τὰ κατάρωσαν;

Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἀγγοουλογιώτατου.
600. Κυδῶλεων.
 ★ ★ ★
 ★ ★ ★
 ★ ★ ★
 ★ ★ ★
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἀντιπρωσώπου [E]

601-605. Μαγικὴ Συλλαβῆ.
 Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκῆσθη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς. πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις: γαρία, φάινω, γαλῆ, γωνή, ποτηρά.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἑθελίου Γιωσκόπου

606. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίζον τὸνομα Κενταύρου, τὰ δὲ τρίτα ἄρουκ τῆς Ἑλλάδος.
 1. Ἐνδειξὴ ἀγάπης. 2. Καρπός. 3. Ἀδελφός τοῦ θανάτου. 4. Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 5. Θεός. 6. Βασιλεὺς αἰγυπτίου.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἀδαθύριου Ρόδου. [E]
607. Ἑλληνοσύμφωνον.
 0-00-εἰε-ηακ
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἑθελίου Ἰγυριου.
608. Γρῆφος.
 Πῶ! ΝΡ: Ο οὐς.
 Ἐστὴν ὁ τοῦ Ἑθελίου.

ΑΥΣΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Καρπῶν τοῦ φύλλον 48:
508. Ἀναίας (ἀν, ἄν, ἦ, ἄς).— **509.** Σιδῶν (Σιδῶν).— **ΠΙ.** Ρεβένι. Ρεβέντι.
511. ΠΙ 512. 8x9=72+(1+2+3+4+5+6+7=28)
ΜΗΝ +3+4+5+6+7=28)
ΜΗΛΟΣ =100. **513.** Ὅστις δίδει ἀντιμισθίαν— τὸ κακὸν ἀντὶ καλοῦ, — ἔχει δόσος καρῶν, — ἰσθῆλον καὶ δεῖσθ. — **514.** Πηγεῖς, Ἀλεξίος, Ἀχελῷος, Βυρῶτας.— **515.** ἈΤΛΑΣ (Ἄδρατος, Τάως, Ἄεων, Ἀίτην. Συρία) — **516.** Τὰ ἐν ὄκῳ μὴ ἐν δὴμῳ. — **517.** Τῶν πάντων πωλοῦσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ οἱ θεοί.

ΙΑΤΡΟΣ
ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ
Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 νῖος chef-de-clinique τοῦ ἐν Παιδείῳ καθηγητοῦ **Fauvel**
 Βίδιων διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, τοῦ Ἀεργῶος, τοῦ Ἀσμάου, τῆς Ρινίτιδος καὶ τῶν ὀτων.
 Ὅμοι ἐπισκέψων: 10—18 καὶ 3—4.
Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὰ Καταστήματα
«ΛΟΥΡ» (ὁδὸς Λιθῶν 123—125, Ἀθήνα).
ΕΦΘΑΣΑΝ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΜΑΖΟΛΙΚ, ΦΑΓΙΑΝΣ, ΕΜΑΓΕ
ΚΑΙ ΣΙΑΜΡΑΙ
ΑΠΟ ΔΡΑΧ. 11,40. 15,60. 16,15.
 18,75. 21,60. 24,40.
 28,50. 36,15. 41,28. 48,65. 125,45.
 280,90. 287,55. 305,40. 342,50. 349,50.